

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO POPULAR

Any XII. Núm. 597

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

14 gener 1933

Redacció: Portaferriassa, 13 bis
Telèfon 21160 - BARCELONA

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Administració: Duran i Bas, 11
Telèfon 17605 - BARCELONA

Altre cop el terrorisme

Per a nosaltres, dissortadament, constitueix una malaltia endèmica aquesta del terrorisme. De tant en tant, quan hom es troba més tranquil i despreocupat, resorgeix en la nostra ciutat de Barcelona — i avui ja en tota la terra catalana — aquesta malaltia que ens avergonyeix davant de tots els pobles civilitzats. La nostra terra, terra de menestralia honrada, de pagesia treballadora i ferma de sentit moral, s'ofereix davant tot Europa com a terra constantment revoltada i sense sentit de normalitat en el viure.

Resultaria difícil escatir les causes del fenomen. Però una n'hi ha que les pot condensar totes, i és el trencament del principi d'autoritat. Principi d'autoritat no vol dir, precisament, mà forta i violenta, sinó seguretat i fermesa en el compliment de la llei i sentit de govern i de responsabilitat en els governants. Principi d'autoritat no vol dir arbitri en els que manen ni dictadura de cap mena; vol dir, senzillament, que un cop fixades les normes de dret cal complir-les i fer-les complir pertot i per tot-hom. La societat només té un antídoto contra la violència i l'abús d'aquesta, que és el dret. Quan aquest falla, la societat cau d'extremisme en extremisme i vegeta constantment fora de la norma legal i jurídica i no troba la pau.

¿I què en volem esperar d'una societat com la nostra, on precisament els partits que avui governen i han de tenir sentit de responsabilitat es dediquen al joc perillós de tota demagògia? ¿Què en volem esperar dels qui dicten lleis per a donar-se el gust de burlar-les, dels qui veuen actuar jutges i

tribunals per a llavors negar-los els mitjans materials per a executar les sentències dictades per la seva autoritat?

Ens trobem en ple règim democràtic. I, en canvi, s'aixequen campanyes tan estúpides com injustes contra autoritats estimades del poble; es demana la immunitat de certs ciutadans pel sol fet d'ésser membres d'un determinat partit polític governant; s'encoratgen des del lloc de govern campanyes contra la independència del Poder judicial; es deixen funcionar organismes al marge de la llei d'associacions professionals, com quasi tots els adherits a la C. N. T.; es fa possible la subsistència de determinades organitzacions de Sindicats Únics, l'executòria de les quals és merament anarquista i destructora; es porta la desorganització i la desfeta de totes les institucions socials al camp; es crema impunement un edifici religiós dia per altre en terres hispàniques; i després de tot això, ¿amb quina autoritat i amb quines consideracions legals es vol evitar el terrorisme?

El principi d'autoritat és quelcom tan necessari com trencadís. I quan aquest principi no recolza en el dret i en la justícia, decau miserablement. I les mateixes armes no són prou per a restaurar-lo i per a entronitzar-lo novament.

I si aquest estat de coses no troba remei, ¿d'on volem que retorni al nostre país la confiança perduda, la conseguint revalorització dels nostres elements econòmics, l'esperit de veritable democràcia que només pot ésser filla de la justícia i del dret rectament exercitats?

*Fantasies nadalenques***L'espia**

PER JORDI ARNAU

Herodes, el rei imposat als jueus per Roma, quan veié que els Magus no tornaven a Jerusalem, s'encengué d'ira i tremolà de por alhora, que la ira i la por no són pas dos sentiments irreconciliables. La ira li venia de creure's burlat. ¡Qui sap si els Magus havien endevenit les seves males intencions! La por li venia de pensar que aquell que segons els prínceps d'Israel havia de néixer a Betlem per ésser rei dels jueus, podia ser al món i amb el temps podria disputar als seus fills el reialme, ajudat tal vegada d'aquells prínceps caldeus, perses i àrabs que de tan lluny havien vingut a retre-li homenatge.

I per satisfer la seva ira i per treure's la por del damunt tirà pel dret i va concebre el disseny de matar tots els nens de dos anys per avall que haguessin nascut a Betlem i als seus voltants. Amb aquesta idea va publicar un edicte pel qual s'havien de reunir a la sinagoga de Betlem totes les mares amb llurs fillets petits, donant per raó que volia dar un premi a la seva maternitat en celebració de l'aniversari de la seva coronació reial. I per assegurar el tret havia enviat espies a tota aquella regió, ja per informar-se bé de tots els infants nascuts en aquells temps, ja per evitar que alguna mare desconfiada amagués el seu fill o fugís amb ell d'aquells llocs.

Fou llavors precisament que Josep va ser avisat per l'àngel del Senyor que prengué el nen Jesús i la mare i fugís a Egipte. De manera que al temps que les mares contentes i enganyades anaven a la Sinagoga de Betlem amb l'esquer del premi ofert, ja Josep portava algunes hores de camí cap a Gaza, on havia de pendre el camí d'Egipte per vora de la mar.

Com que Josep tenia por de passar pel camí públic, anava cercant dreces i corriols amagats que ell tenia ben sabuts, posat que coneixia pam a pam tot aquell país. No era pas la primera vegada que feia aquelles jornades, ni tampoc Egipte li era un país completament desconegut. Amb un dia aniria de Betlem a Hebron i amb tres dies més, passant per Gaza, es posaria fora dels dominis d'Herodes. No feia mai estada en cap poblat i si calia acostar-se a alguna vila per aprovisionar-se, deixava la mare i el fill en algun amagatall de la muntanya i ell tot sol entrava a la vila a comprar el que li feia falta i de pas s'informava de les coses que es deien i li convenia saber.

Seria ja a mig camí de Gaza quan va saber el que havia passat a Betlem la vigília. Es contava que eren unes quantes dotzenes els nens sacrificats a la Sinagoga de Betlem. Es contava que no havien pogut haver un nen anomenat Joan, fill d'Isabel i del sacerdot Zacaries, respecte del qual Herodes havia dat instruccions particulars de què li portessin al palau per haver sentit contar coses extraordinàries del seu naixement. Es contava també que havien estat enviats soldats i espies a Hebron per a interceptar la fugida d'una parella a la qual havia nascut un nen a una cova de prop de Betlem. De totes

aquestes coses no en digué res a Maria que per alletar el nen enmig de les fatigues que passava havia de menester la màxima tranquil·litat.

S'escaigué llavors que la dreuera que seguien travessava pel camí ral i llavors Josep, abans d'arriscar-se a anar d'una banda a l'altra d'aquell camí, va guaitar bé camí amunt i camí avall, que del pujolet on eren se'n podia veure un bell tros, i com que el va trobar ben desert, va baixar de la talaia per travessar-lo en un dir Jesús.

És el cas, però, que no s'havia adonat que precisament en aquell pas hi havia un home assegut a l'ombra d'un pi. Era un dels espies que s'havia allunyat més que els altres d'aquelles muntanyes d'Hebron amb l'esperança d'atrapar uns fugitius de Betlem i guarnyar-se així una bona paga del rei.

— Bon dia, companys; sembla que aneu perduts per aquests móns de Déu.

— Que Déu sigui amb vós, bon home. Es veu que aneu molt cansat.

— Tinc raons d'estar-ho. He vingut de Jerusalem en una sola jornada i no he parat ni de nit ni de dia. I vosaltres, veniu d'Hebron potser?

— De més lluny, de més lluny. No més us diré que fa quinze dies vam sortir de Natzaret i hem passat per Siquem i Jerusalem. Ja veieu si portem dies de marxa.

Certament era veritat tot això que va dir Josep, encara que de Betlem no en va dir ni una paraula. El foraster va clavar una llambregada a la parella de vianants i es va adonar que Josep portava una destal penjada del cinyell i va pensar: "És un home jove i fort i porta una bona arma. No me les puc haver amb ell jo tot sol. Aquesta dona que va asseguda a la somera porta alguna cosa amagada a la falda. Podria ésser un nen. Bé prou que ho aniré veient què porta, i en tot cas, en arribant a Gaza, avisaré els soldats del rei i sabrem qui són i a on van."

— Ja que veig que tots fem el mateix camí aniré amb vosaltres si no us haig de molestar.

— Potser així caminarem més de gust i més depressa si Déu ens hi ajuda.

De depressa sí que hi caminaven tant com podien; ara, que no cal dir la nosa que feia el foraster. Josep i Maria no pensaven mal de ningú; però tenien raons per no fiar-se de cap desconegut. Així és que Josep, que només hauria parlat del nen que portaven, no en va dir en tot el camí ni una paraula; i Maria que sabia que era arribada l'hora de donar el pit al menut l'aguantava fort a la falda i el feia dejunar per no descobrir-la i el nen Jesús, com si sabés que corria algun perill, estava quietó i dormia o bé ho feia veure. I el mal home que els acompanyava, tretze són tretze, no es movia del seu costat.

Havien caminat així com a cosa d'un parell d'hores, l'un ple de curiositat, i els altres plens d'angúnia, quan Josep va treure del sarró algunes provisions i va convidar el company a menjar un tros de formatge.

— Sabeu, bon home, que m'havé fet venir set?

— No porto sinó aquesta carabasseta de vi; ens el partirem com a bons germans.

I així amb un tragueta petit que hi féu Maria i un de més llarg que hi féu Josep amb intenció i unes glopadetes pel company, l'eina va quedar enxuta.

— Teniu més set, encara, company?

— Tinc la llengua seca que no puc parlar.

— Nosaltres estem tan fets a anar així pel món que amb poc beure en tenim prou. Però tot té remei i més en aquest lloc. Veieu aquells àlbers d'allà baix? Allí hi ha una font. Podeu anar-hi, si us plau; no fareu gaire marrada. Nosaltres seguirem el caminet i allà on hi ha aquella cervera, veieu?, ens tornarem a juntar altra vegada.

Realment el foraster tenia set de debò i la proposta de Josep no li va semblar malament. Així que Josep i Maria es van lliurar d'aquella companyia inoportuna, Josep va treure l'infant de la falda de Maria perquè Maria baixés de la somera i asseguda sobre una pedra el pogués alletar amb tranquil·litat. Després seguiren el seu camí i arribats que foren a la cervera tornaren a reunir-se amb el company.

Aquest, tip i replè d'aigua, se sentia cada vegada més fatigat i va començar a pensar si tota aquella caminada fora endebades i si aquella bona dona que anava en la somera en comptes de portar un nen a la falda portaria tal vegada provisions per al viatge o uns grapat de civada per a l'animal. El cert és que si era un nen ni es movia ni plorava, i això era una cosa ben estranya. Així és que va resoldre aclarir l'enigma d'una vegada, i retardant la marxa unes passes es va posar prop de Maria i fent com qui ensopega se li va agafar a la falda per desfer l'embolic. Maria va fer un ai, però va aguantar fort i ferm. Qui es va posar a gemegar de valent va ésser l'espia, que va caure de debò i recargolava de debò.

— Què teniu, company?

— M'ha picat un escorpi! Ai, ai, ai! Treieu-me d'aquí la mala bèstia que encara la porto clavada a la mà.

I era cert. A la seva mà hi havia un escorpi ben apuntalat sobre les potes, amb la cua corvada i amb el fibló clavat a la pell on havia dibuixat una taqueta blanca plena de verí.

Si Josep va o no va pensar malament no se sap; però era un home caritatiu i atansant-se al tafaner que no parava de cridar i gemegar, amb un tronquet li va treure de la mà la bestiola justiciera i amb una mica de bàlsam i unes herbetes que portava li va aplicar a la picada una cataplasma i l'hi va embolicar amb una tireta esquinsada del seu mantell. El remei fou bo i ràpid. Passats que foren uns minuts el dolor estava calmat i el foraster pogué alçar-se i dir:

— Aneu-vos-en, bona gent, en nom de Déu. Jo meditava dolenteries contra de vosaltres i vosaltres m'heu fet bé i m'heu guarit. Jo no vull més servir a un rei tan dolent. Jo volia saber si la vostra dona portava aquí amagat el seu fillet per posar-lo en mans del mal rei que m'ha enviat, i aquest escorpi m'ha donat la primera lliçó i vós, bon home, l'heu acabat de reblar amb la vostra caritat, en comptes de deixar-me aquí abandonat amb el meu mal.

I li va respondre Josep:

— Amaràs i serviràs el teu Déu i Senyor i no faràs mal a ningú. Això deia el Senyor. En nom de Déu entorna-te'n a casa teva i fes tot el bé que puguis.

Si Maria portava o no un infant a la falda ni Josep en va dir un mot ni aquell espia convertit ho va saber mai de la vida.

El moviment revolucionari

Els darrers successos revolucionaris dels dies 8 i 9 del corrent mes ens han sorprès a tots dolorosament. Hom es fa a la idea que, donats els ressorts que s'han aflluixat en la nostra societat, són possibles aquests moviments; però això no vol dir que la illusió que potser no es reproduiran ens deixi d'una manera definitiva.

Barcelona, dissortadament, segueix essent la capdavantera i la primera víctima de les ires revolucionàries. Sembla que damunt la bella urbs mediterrània plani el signe de la violència. I sembla que d'aquí hagi de sortir el to anàrquic per a tots els altres indrets de la Península. Quina pena per a tots nosaltres, catalans! Les incapacitats d'un Estat ens han portat fins aquí.

Els fets, sortosament, resten reprimits. Però, ¿fins a quan? Perquè al pas que portem aquests esclats revolucionaris es van constituint ja en quelcom endèmic en el nostre país. Una inexplicable tolerància de dalt respecte a tot extremisme d'esquerra; una feblesa en la repressió; un abelliment davant certes actituds d'elements que evidentment es troben constantment, en la seva organització i en les seves propagandes, fora de la llei; un aflluixament general de tots els ressorts morals de la societat (principi d'autoritat, pacificació dels esperits, etc.) i una inexplicable manca d'organització policíaca, no pas en el sentit de repressió sinó en el més lògic de prevenció, fan possibles tot sovint aquestes manifestacions de violència que ens desprestigien davant el món i ens obliguen a viure constantment dins l'anormalitat, al marge del dret i de la veritable civilització.

Tots ens sabem de memòria com la manca de ressorts morals — cada dia més febles — és la causa primera de tot això. Però, i al costat d'aquesta causa llunyana ¿com explicar que vinguin aquí diners i més diners per adquirir bombes i material per a fabricar-les, per a donar vida als vividors habituals del crim, per a poder fer viatges i organitzacions? I ¿com explicar, sobretot, que en una ciutat com Barcelona, amb port de mar i amb frontera a dues passes, no es portin rigorosament les entrades i sortides de gent sospitosa, de gent indocumentada, de russos expulsats del mes d'agost ençà, i no se segueixi constantment el rastre d'aquesta gent de vida tèrbola, vagabunds d'ofici, que aquí tant abunden? ¿No haurà arribat l'hora en què la nostra Administració d'ordre públic estudiï els procediments de tots els països occidentals en aquesta matèria, on no són possibles aquests esclats que sorprenen a tothom, començant pels mateixos a qui no haurien de sorprendre per raó del càrrec llur?

Ja veiem ara on porten les febleses del principi d'autoritat, aquest principi que tan mal parat deixen certs partits governants a Catalunya. Ja veiem ara, i podíem haver vist abans, on ens condueix acceptar organitzacions com la F. A. I. i la mateixa C. N. T. que han conviscut aquí constantment al marge de la llei, sense que les autoritats hi tinguessin res a dir.

¿Ens ensenyarà alguna cosa l'experiència o seguirem com fins ara procurant sortejar tempestats fins al moment precís en què les reserves socials estiguin esgotades i ja no sigui possible fer-les funcionar?

Tots hi tenim, aquí, una missió a complir. Però, és clar, que la principal missió la hi tenen els diri-

gents de la cosa pública. D'ara endavant ja no podrà dir el Cap del Govern aquella frase, tristament memorable, "que se pacifiquen ells"! Som tots plegats els qui ens hem de pacificar o tots plegats

els qui hem de sucumbir. I si els dirigents, amb aquests exemples, creuen que encara no ha arribat l'hora de la pacificació dels esperits, pitjor per a tots!

Moviment catòlic

Un any d'activitats del "Volksverein" (1-7-31-1-7-32). — Les activitats d'aquesta gran organització catòlica alemanya han estat notables durant aquesta darrera anyada. La característica d'aquesta anyada ha estat la gran penúria econòmica. Malgrat aquest gran flagell l'idealisme del poble alemany ha estat suficientment fort per a mantenir-se fidel a les organitzacions catòliques. El "Volksverein", durant aquesta anyada, ha augmentat en 224 grups locals.

En conferències, en assemblees, en reunions de dirigents i en diversos cursos van ésser exposats al poble els grans problemes que avui el preocupen. Per indicació especial de la conferència episcopal de Fulda de l'any 1931 establí com a temes dels cursos de formació i de dirigents les darreres encíclics de Pius XI "Casti Connubi" i "Quadragesimo anno". Aquesta especialment fou estudiada detingudament per un petit cercle de dirigents i després fou tractada amb tota detenció en les diades d'estudis tingudes a Essen pel maig de 1912. Fruit d'aquesta assemblea han estat els cursos sobre aquesta encíclica d'un o més dies.

Després d'aquests objectius generals no es deixa pas de banda el treball de formació en els diferents estaments. La difusió de la cultura sota els aspectes econòmic i social entre el poble obrer i entre la pagesia va ésser objecte d'una atenció especial. Es van donar més de 130 cursos per a la pagesia en totes les terres del Reich i hi prengueren part uns 9.950 alumnes. Durant aquesta anyada s'organitzaren a la pagesia i petits pobles a la ratlla de 1.090 vetllades, amb una concurrència d'uns 140.000 individus. Finalment es van organitzar unes 86 conferències de dirigents per a sacerdots i seglars en les quals participaren uns 4.500 individus.

La universitat popular pagesa, creada pels catòlics a Paderborn, la primera creada a Alemanya, ha obtingut un èxit creixent. El treball d'aquesta escola traslladada de Paderborn a München-Gladbach continuarà a la casa Brandt-Hitze. El secretariat per atendre problemes de la classe mitja i obrers manuals va organitzar una sèrie de cursos i assemblees en els quals es tractaven els problemes de la classe mitja atacada per la misèria. En molts casos va ésser demanat el concurs per a l'organització d'estaments. La col·laboració del "Volksverein" amb altres organitzacions va continuar com en altres anyades.

Els problemes de caràcter social i cívic van reclamar grans activitats durant la passada anyada per part del "Volksverein". Es dedicà una singular preferència als decrets de misèria (*Notverordnungen*). Es cercaren i es trobaren mitjans per a salvaguardar els interessos dels obrers. El treball es desplegà també en cursos de diversos dies i en mitings. Es van estudiar amb detenció problemes de caràcter econòmic-social en 26 cursos a la casa Brandt-Hitze des del 15 de juliol al 15 d'agost. Els actes organitzats per a tractar problemes econòmic-socials van ésser 630 i els participants uns 42.000.

L'actuació del "Volksverein" ha estat molt intensa en aquesta anyada. Les conferències donades per empleats de la central i per personalitats de fora van ésser unes 4.000. Demés es van organitzar 817 conferències per a secretaris i homes de confiança, 177 conferències per a sacerdots, 162 prèdiques de caràcter social i 230 cursos d'un o de diversos dies. Aquí es compten solament les conferències donades pels funcionaris del "Volksverein". Si es té en compte que els 4.380 agrupaments locals han celebrat, almenys, dues conferències anyals, es poden sumar a les dades anteriors sobre actes celebrats a la ratlla de 8.000 a 9.000 conferències.

La biblioteca del "Volksverein" compta amb 82.612 volums; el secretariat annex a la central d'aquesta organització va despatxar unes 7.500 consultes.

El "Volksverein" avança i considera com una de les seves obligacions apremiants per als anys que vénen donar les línies directives als catòlics alemanys i estar a la llur disposició en tot ço que refereix a la formació en els camps social, polític, cultural i religiós.

El "Volksverein" i els catòlics alemanys. El seu pes en la vida pública. — Un observador expert ha pogut fer la constatació que la intervenció del cos electoral en pro de la candidatura del Centre ha estat més intensa allà on les organitzacions catòlico-socials tenen una vida més pròspera. D'aquest fet cal treure'n les conseqüències amb tota la coneixença i amb tota la premeditació per als mesos pròxims. Caldrà, per tant, fer una inspecció general en tots els departaments i pobles sobre l'estat en què s'hi troba el "Volksverein", enrobustir-lo allà on és organitzat i introduir-lo allà on encara no hi és.

Si volem treure les ensenyances que es desprenen de les darreres lluites electorals sota el punt de mira de la nostra ideologia cal fer dues coses: Primerament aixecar una resclosa en front del desbordament dels homes sense Déu, i això de seguida; no pas esperar que les onades furioses se'ns tirin al damunt. I segonament desplegar totes les forces per tal que l'esperit del Crist i els principis fonamentals del Cristianisme siguin la norma de la nostra vida i de la societat per tal de renovar la vida pública, la vida de l'estat i la vida econòmica en Jesucrist.

Aquesta era la gran idea que guià Windhorst en fundar el "Volksverein" juntament amb els dirigents catòlics Brandt, Hitze, Trimborn, amarats de la ideologia de Ketteler, Kolping i Lleó XIII. Els temps han donat la raó a Windhorst. El "Volksverein" ha fet un gran bé a l'Església, al poble i a l'estat. Ha donat la resposta a aquesta pregunta: ¿Què deus tu als cercles als quals tu pertanys i dels quals formes part (família, estament) i a tot el poble (municipi, estat)? Ell ha creat la consciència ciutadana dels catòlics d'Alemanya, ha estat l'organitzador de la majoria d'associacions catòliques i d'estaments. D'ençà de la postguerra i de la revolució moltes organitza-

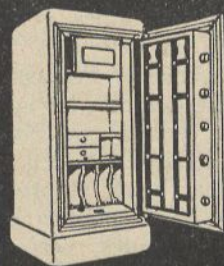
cions catòliques han tingut tota mena de dificultats. En canvi, les associacions de lliurepensadors i les lligues dels homes sense Déu han pogut créixer d'una manera fantàstica.

La batalla més formidable que haurà hagut de lliurar el Cristianisme és la batalla contra la irreligió actual, contra els homes sense Déu. I els exèrcits del "Volksverein" són les avançades contra l'enemic de l'Església i de la societat.

Fa vuitanta anys que el gran polític espanyol Donoso Cortés deia que "la veritat religiosa és a la vegada la veritat política i social" i posava el dilema "o Catolicisme, ço és afirmació sobirana, o revolució ço és negació absoluta". Aquest gran catòlic ha estat un profeta; i va predir la descomposició de l'Europa que, per la seva supèrbia, negava el Crist i escam-

pava arreu la llavor del mal i de la irreligiositat. Anuncià la vinguda d'un socialisme despòtic "que confiscaria totes les llibertats i tots els interessos en bé de l'estat" i quan això serà hi haurà l'aliança de tots els pobles esclaus sota el protectorat de Rússia. I escriu el clarivident Donoso Cortés: "Rússia amb el fusell sota del braç es passejarà tranquil·la per Europa; llavors el món viurà el càstig més espantós que mai haurà registrat la història."

ACCIÓ POPULAR, que té tants punts de contacte amb el "Volksverein", demana a tots els sacerdots i a tots els catòlics que es preocupin perquè sigui instaurada en les llurs parròquies. Una fortalesa en defensa de les idees catòliques contra els enemics de tota llei és una forta organització local d'ACCIÓ POPULAR.

ARCAS "SOLER"

INCOMBUSTIBLES E IMPERFORABLES AL SOPLETE

ALDANA 3 Y 5. BARCELONA TELÉFONO 31853

MADRID CABALLERO DE GRACIA 7 Y 9 TELÉFONO 16119

Si patiu d'**ASMA**

proveu els

PAPERS i CIGARRETS

del **Dr. ANDREU**

Calmen els accessos a l'instant.

R E L O J E R I A

MAURER

R. CATALUNA 52 fr. KURSAAL antes AVINO 38

Proveïdors

d'importantes cases

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrixa, 26 - Teléf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Teléf. 12211

CONTRA EL MAREIG PRENEU **FIVE**
VAIXELL **TREN** **AUTO** **AVIO**
 VENDA EN FARMACIES

Comentaris

A propòsit del fracassat moviment revolucionari

PER J. CIVERA I SORMANI

De lluny estant, és molt difícil conèixer els defectes i les virtuts d'una collectivitat. Sovint els pobles i els personatges cèlebres tenen una personalitat real, que és la veritable, i una personalitat llegendària, que és falsa i inexistent. Podeu desfer una falsedat històrica, perquè la història es recolza damunt de fets reals; però us serà difícil demostrar la inexactitud d'una llegenda perquè és immaterial com la boira i la tenebra.

Els estrangers creuen que els nostres obrers són els més anàrquics i revolucionaris del món. Si es posessin en contacte amb el nostre poble, es convencerien de seguida que llur judici és equivocat. En els fets anàrquics d'aquests darrers dies s'ha posat ben bé de manifest el divorci que existeix entre l'obrer autèntic i els qui s'atribueixen la representació obrera. Si l'obrer català fos tal com suposen els qui no el coneixen, no hauria estat tan fàcil fer fracassar el darrer moviment revolucionari. No poden negar els elements anàrquics que constitueixen una petita minoria. Seria curiós saber on treballen els extremistes que van assassinar el guàrdia de seguretat i el mosso d'Esquadra que es dirigien a llur domicili. Els qui van cometre aquesta gesta no són pas obrers, sinó professionals del crim i del desordre. En compte de sotmetre's a la llei dura del treball, com tots els mortals, prefereixen viure ofegant la veu de la consciència. Aquesta petita minoria d'obriers inadaptats, que excelleixen en l'ús de les armes de foc, són els causants del desprestigi dels nostres obrers. De lluny estant, es confon el pistoler amb l'obrer honrat. La gent creu que tots els obrers porten a dintre el virus revolucionari. Caldria escriure un elogi del nostre obrer, per a redimir-lo dels defectes que hom li atribueix.

Algú ha dit que els nostres obrers són responsables del relleu que han pres els elements anàrquics, perquè no han sabut imposar-se. Els qui fan aquesta afirmació no saben, segurament, com han funcionat fins ara els sindicats obrers. L'obrer que no obeïa les ordres del sindicat era víctima de la ferocitat dels pistolers. ¿Què feien les autoritats per a garantir la vida dels obrers que no volien sotmetre's a la tirania del sindicat? Absolutament res. L'obrer no tenia altre dilema que sucumbir o bé convertir-se en esclau dels elements anàrquics que s'havien apoderat dels sindicats. Com tothom sap, l'actuació dels pistolers era molt intensa. Eren tantes les víctimes que havien d'immolar, que no podien donar l'abast. Un dia un periodista digué al general Martínez Anido: "*Esta mañana ha habido otra víctima.*" "*No tiene importancia*", respongué aquell general. "*Seguramente no será la última.*" Efectivament, aquella no fou la darrera víctima.

Tots recordem com es preparaven les vagues generals. Un petit estol de joves de setze a divuit anys aturaven els tramvies i invitaven els obrers a abandonar el treball. Al cap de pocs moments s'havia aconseguit la paralització total del treball a Bar-

celona. Els obrers no sabien per quin motiu s'havia declarat la vaga general. Únicament ho sabien els dirigents del sindicat. El Govern aprofitava l'avenç per a suspendre les garanties constitucionals i sotmetre la premsa a la prèvia censura. El costum de deixar els catalans sense garanties ja venia de lluny. Recordem haver llegit que el general Prim, davant l'actitud del Govern, que per qualsevol motiu suspenia les garanties, va preguntar al ministre de la Governació si creia que els fills de Catalunya eren ciutadans de segona categoria.

No s'ha escrit encara la veritable història del sindicalisme català. Coneixem els fets externs, però no s'ha dit encara qui feia moure els elements extremistes. Els qui tenen una mica de lluc polític, ens podrien dir coses interessants sobre l'actuació dels capdavaners dels sindicats. En Burgos Mazo, que Déu hagi perdonat, tot i éssent conservador, rebia al seu despatx oficial, amb tots els honors, els sindicalistes més caracteritzats. L'Alba havia aconseguit posar-se en contacte amb alguns dels homes de més relleu dels sindicats, i els havia convençut de la necessitat d'actuar en la política general. El que pretenia aquell polític, un dels més funestos que ha tingut Espanya, era col·locar l'element obrer en front del catalanisme. En Lerroux havia ja fracassat a Catalunya, i calia evitar que els obrers s'incorporessin als partits catalans. Un dels sindicalistes que va morir assassinat, tenia el propòsit de fer intervenir els sindicats en la política catalana. No puc precisar les seves paraules, però recordo que pocs dies abans de morir tràgicament, havia manifestat els seus desigs de confeccionar una candidatura obrera.

Quan es discutia l'Estatut de Catalunya al Parlament espanyol, eren molts els diputats que creien que no s'aprovaria perquè els sindicats farien la vida impossible als catalans partidaris de l'autonomia. Per als diputats centralistes, els sindicats eren l'àncora de salvació. En Maura deia als representants de Catalunya: no podreu implantar l'Estatut si els sindicats es colloquen en front vostre. No tenien en compte que *Solidaridad Obrera* mai no ha reflectit els sentiments ni la ideologia de l'obrer català. Aquell diari que s'atribueix la representació obrera accepta les suggestions dels obrers inadaptats que res tenen a veure amb el nostre poble, ni amb els nostres ideals. Avui existeix una gran massa obrera completament divorciada dels elements anàrquics que, malgrat les campanyes dels elements anàrquics, està compenetrada amb els ideals de la majoria dels catalans.

Els obrers no poden prescindir dels sindicats, perquè serien novament víctimes dels egoistes i dels ambiciosos, però caldria donar-los un caràcter purament professional. Haurien de treure totes les etiquetes de les organitzacions obreres. Un obrer no es syndica per a fer esclatar la revolució ni per a donar una nova estructura a la societat, sinó simplement per a defensar els interessos de classe. Els sindicats no poden ésser ni socialistes, ni anarquistes, ni comunistes, perquè en realitat no són altra cosa que un mosaic ideològic. Si dintre un sindicat hi ha obrers que professen doctrines oposades, no és just ni és lògic que els seus dirigents els donin un determinat color social o polític. Si els sindicats enarboren una bandera política, no cal que existeixin partits polítics obreristes. L'obrer té el

dret de pertànyer al partit que més li plagui, perquè el sindicat no pot imposar-li cap ideal polític. En aquest aspecte caldria que imitessin els patrons. Existeixen organismes que tenen la missió de defensar els interessos patronals, deixant de banda els ideals polítics. Un patró no s'uneix amb els altres patrons per a fer triomfar un determinat ideari social o polític, sinó per a defensar els interessos de classe. A més a més de pertànyer a una organització patronal, pertany al partit polític que està d'acord amb la seva ideologia. De la mateixa manera haurien de funcionar les organitzacions obreres. L'obrer és lliure, i, per tant, els dirigents dels sindi-

cats no poden imposar-li unes doctrines que ell no professa. Els qui ingressen a una organització extremista estan d'acord amb la ideologia dels seus components; i han de fer el que els manen, però a l'obrer que ingressa a un sindicat no pot ningú obligar-lo a emprar procediments revolucionaris ni a actuar al marge de la llei, perquè en sindicar-se no persegua altra finalitat que defensar els propis interessos i els dels seus companys de treball.

El sindicat, doncs, ha de tenir un caràcter professional, i no li és lícit enarborar banderes extremes, que escauen únicament a les mans dels elements revolucionaris.

Revista de Revistes

La Nouvelle Revue des Jeunes. París. — Els catòlics francesos no tenen abandonada la joventut en l'ordre intel·lectual. No creuen com els catòlics d'alguns països que la joventut ha de perdre el temps llegint contes de reis i de prínceps que fan volar la fantasia dels nois i els allunyen de la realitat de la vida. Els catòlics francesos posen a les mans de la joventut llibres admirables i publicacions magnífiques. Una d'elles és *La Nouvelle Revue des Jeunes*. En el darrer número del mes de desembre publica articles interessantíssims. Auguste Viatte dona compte, amb una gran precisió, del resultat de les eleccions americanes; el R. P. Bernard, O. P., i Saint Lem comenten bellament els misteris de Nadal; Jean Charboneaux dona una impressió d'una visita efectuada al Saló de Tardor; Céline Lhotte descriu mestriolament diversos temperaments d'infants; Paul Sartre dona les primícies d'un bell poema; Ives Comar exposa la impressió que li va produir la visita a Teresa Neumann. L'article d'aquest jove escriptor és interessantíssim. La figura de Teresa Neumann pren un gran relleu.

A més a més, com de costum, publica les seccions de lletres, de teatre, d'història, d'art, de vida social i de política internacional.

En el programa que anuncia per aquest any, diu que en cada número exposarà una qüestió doctrinal. Recordarà als joves llurs deures i llurs responsabilitats, i els mitjans que han d'emprar per a seguir el camí de la perfecció cristiana.

Dossiers de l'Action Populaire. Revue bimensual. París. — Aquesta documentada revista bimensual, en el darrer número, publica articles força interessants. El professor de la Universitat de Lille, M. G. Depape, defensa documentalment el dret d'associació i la llibertat d'ensenyament.

"Des de l'edat mitjana fins a la fi de l'antic règim, diu, la França i l'Europa han conegut l'organització corporativa dels oficis. La Revolució de 1789 obrí una època nova, la de la llibertat absoluta del treball, del comerç i de la indústria, però abolint les corporacions i prohibint l'associació professional. Fou el triomf de l'individualisme i de la lliure demanda."

Seguidament esmenta l'obra que han realitzat les organitzacions professionals cristianes.

És molt interessant la secció d'actualitats i documents.

La Vie Spirituelle. Ascétique et mystique. Paris. — Com de costum, aquesta selectíssima revista d'ascètica i mística, publica una sèrie d'estudis que revelen la competència de llurs respectius autors.

Ambroise Gardiel descriu el do del temor i la beatitud de la pobresa. És també remarcable l'article "L'episcopat, cimall del sacerdoci", de M. de Paillerets.

Són dignes d'esment els estudis i documents de G. Théry, M. Davy, G. Rabeau i M. Brillant i els comentaris de F. M. Braun sobre el llibre de Job.

La Vie Spirituelle és una revista que contribueix a la formació espiritual dels catòlics francesos.

La Scuola dei fatti. Torino. — Aquesta revista, que té per objecte difondre i defensar les veritats bàsiques de la nostra religió, publica diversos comentaris sobre fets religiosos.

El darrer fascicle es divideix en tres parts: qüestions del dia, litúrgia de la santa missa i devoció a la Verge Maria.

Aquesta revista està redactada per escriptors de molt de relleu del camp catòlic d'Itàlia.

The Catholic Historical Review. Washington. — Aquesta importantíssima revista catòlica nord-americana és l'organ oficial de "The American Catholic Historical Association", de Washington, que presideix Mr. James F. Kenney.

Els catòlics d'aquell país sostenen revistes importants i tenen participació en quasi tots els organismes de cultura. El catolicisme es troba en un estat floreixent en aquelles terres.

En la dita revista col·laboren, entre altres, els catedràtics catòlics de més relleu de la Universitat de Washington. En el darrer número Víctor Drag i J. Strahkovsky publiquen un comentari interessantíssim sobre l'estat actual de l'Església catòlica a Bèlgica i a Polònia. Aquest comentari els serveix per treure'n conseqüències que relacionen amb les necessitats dels catòlics nord-americans. L'estudi d'aquests dos esmentats escriptors demostra que els nord-americans desitgen conèixer l'actuació dels catòlics dels pobles europeus de tradició catòlica.

És molt interessant la secció bibliogràfica. Un hom es dona compte del moviment cultural dels catòlics d'aquell país.

És una revista que honora i posa de relleu la cultura dels nostres germans de Nord-Amèrica.

A tot arreu on floreix el catolicisme, hom troba manifestacions de cultura.

J. C. i S.

Besar la bandera

PER R. RUCABADO

De "puerilitat" alguns diaris qualifiquen la coacció que un escamot de revolucionaris apostat en el pont de Besòs, en la carretera de Badalona, practicà, el diumenge últim, en l'esclat de l'alçament anarco-sindicalista, obligant els autos a deturar-se, fent baixar els seus ocupants per a fer-los besar la bandera, negra o vermella, que els de la F. A. I. portaven. No sé si vermella o negra, perquè totes dues entraren en joc. No entenc com pot tractar-se d'acte infantil una violència que és la més odiosa de totes les que sabem, perquè la bandera és un símbol, i si és pueril besar-la o fer-la besar, llavors també ho serà hissar-la, o arriar-la, estripar-la o cremar-la; totes aquestes cerimònies i tots aquests atropells han estat comesos aquests dies en l'objecte simbòlic que els llibres d'En Ferrer Guardia ensenyaven que no és més que un tros de tela al damunt d'un bastó. Hem vist cremades a Ripollet la bandera catalana i la bandera de la República, i per bé que el valor material d'unes banderes sigui ben escàs, a ningú crec que pugui ésser-li indiferent o insignificant el desprec i la injúria a la senyera de l'Estat i de la Pàtria. Ningú no negarà que l'aixecar avui a Ripollet com ahir a Terrassa i a Sallent la bandera negra i la vermella equival a la gravíssima afirmació del poder anarquista i del poder comunista, damunt del radi d'acció a què arribin els seus partidaris armats i en lluita activa.

La bandera, a més del símbol d'un poder, és el signe d'una doctrina. Els llibertaris que exercien la coacció obligant a posar un petó a l'extrem del drap vermell o negre, exigien no gens menys que la humiliació vergonyosa de fer l'acatament màxim dels homes: el bes, a una doctrina, uns ideals, unes finalitats tan negres i tan vermelles com el color d'aquella roba. Aquesta humiliació i vergonya que els anarquistes imposaven als vianants o automobilistes de la carretera, és, al meu veure, la nota més aguda i brutal de la revolta dels passats dies, ja prou saturada d'actes bàrbars i cruels.

Besar la bandera negra, besar la bandera roja! Això vol dir besar la doctrina anarquista, la doctrina socialista, la doctrina comunista. Besar la mà i el rostre dels autors i dels cabdills, des de Marx a Kropotkin i des de Lenin a Ferrer Guardia. Òscul abominable i maleït, a doctrines malvades i a funestos doctrinaris i cabdills. Òscul que Judes pretén fer-se tornar per Crist. Senyor, doneu-nos valor per a refusar, ni que sigui a preu de la vida, el bes a la bandera i al rostre del diable!

Besar per força, el ludibri i la befa en l'homenatge coaccionat. Brutalitat en l'exigir i vilesa en l'obeir, perquè hi ha actes que ni forçats no els podem absoldre. *Puerilitats* així, ni més ni menys; cremar un granet d'encens a l'ara d'un déu va, per pura fórmula, per ritu extern, mer signe que en cap manera no s'exigia que fos cordial i sincer, i els nostres avis remots, els que ens generaren en la vida del Crist, aquella "puerilitat" refusaven, amants a acceptar el cruent "o sinó..." de l'alternativa. En l'"o sinó" hi ha el pes i el valor de l'acte, i aquest "o sinó" és ço que diu si la cosa exigida

era puerilitat o era abominable atropell a la consciència i a la dignitat humana, atropell a les banderes que s'humiliaven, es plegaven, o es rendien mentre hom besava la vermella i la negra.

Es qualifica de "pueril" la imposició violenta de l'adoració del símbol, adoració que és brutal exigir, deshonorant prestar, i és curiós de constatar la inconsciència del contagi. Primer ho llegírem a un full redactat per esquerrans; després a un diari conservador i per últim a un diari clarament de dreta. El mot enganyador ha corregut, ha fet efecte. Convé pensar quin símbol volen fer adorar, a quin principi, a quin ideal i doctrina l'adhesió en aquella forma exigeixen! A quina cosa negra, lletja, salvatge i repugnant pretenen fer posar l'òscul d'amor i d'obediència.

Junt amb la relació dels fets terribles d'aquests dies, en què hem vist ço que seria la dominació d'una gent despietada i ferotge, plenes de diners i armes les butxaques, malgrat fer-se escut del lèxic que conreen "els desheretats" i, més pitjor encara, "els humils", algun diari publica una lletra que per dissort passarà inadvertida, d'un obrer ebenista, dels que vuit setmanes que fan vaga, com increpa desesperat els anarquistes que menen el moviment a cops de pistola i de bomba i de porres de metall que són esgrimides contra els qui treballen, esperonats per la fam i la misèria de llurs cases, on vuit setmanes que no entra jornal, mentre que els pistolers i dinamiters mengen i granegen (1). Aquesta lletra mostra una vegada més la raó que tenim en damnar aquell procediment horrible de "defensa obrera", procediment d'opressió al pobre, que clama venjança a Déu, escogit i conreat pels qui expressament no volen religió ni caritat ni compassió entre els homes de cap mena, sinó "lluïta" i "tracte científic"; pels qui volen liquidar "injustícies" no sabent ni volent saber què cosa és justícia, negant i renegant de la justícia eterna. De sang, de sang obrera principalment, és roja la llur bandera, i volen fer besar-la!

Símbol de negació i blasfèmia, record d'assassinats, vosaltres que la besàreu, quin gust tenia? Negre és aquell drap de totes les negrors del nihilisme en folia, negre de satànica enveja, del Déu odiat, del Crist destruït, d'església cremada i convent saquejat, de pàtria negada, de ciutat combatuda amb bombes i amb incendis i amb atemptats i amb vagues, de família injuriada, de ciutadans i obrers assassinats, amenaçats, agredits, de tot principi social refusat, de tota autoritat rebutjada i avorrida, "fins la de la bondat i la de ciència" com deia Anselm Lorenzo, negre de la tenebra i la mort i la destrucció universal que és, inhumà i bàrbar, el programa únic i radical d'aquest flagell antisocial i anticivil, hidrofòbia mental, vida fora ban dels qui per si mateixos trien el trist rol de botxins voluntaris del món, botxins *amateurs*, sense jutges ni jutjici.

Que no es digui mai més *puerilitat* al fer besar la bandera anarquista als vianants, acte moralment el més bàrbar i cruel d'aquests dies de revolta, de molta més violència moral encara que l'assassinat del guàrdia Messeguer, fet caure i rematat a trets, i del mosso de l'esquadra Centelles, mort amb alevosia. Aquest treure importància a una violència

(1) El Matí d'avui, 10 de gener. (Copiat de l'Opinió del 8.)

moral gravíssima, perquè és l'exigència de respecte i veneració per una bandera i un programa inhumà i nihilista, m'ha recordat aquella altra *puerilitat*, que de tan insignificant ningú no hi pensa, i que ens ha portat l'ensorrada i l'abolició pràctica de l'ordre judicial, la impunitat absoluta i sistemàtica dels crims, i la creació d'aquesta veritable casta social dels pistolers, indesarrelables, en ple triomf i ara mobilitzats i ostentant pels carrers la bandera que volen fer besar a tothom. Ningú no es recorda que la present hegemonia anarquista la devem al perjuri dels jurats i dels testimonis de les causes per atemptats socials, per als quals el jurament de veritat i de rectitud davant del Sant Crist era una pueril cerimònia que no valia la pena de prendre-la seriosament, i que contrapès no feia a la coacció i l'amenaça de perdre la vida si hom declarava la veritat dels fets i si hom judicava amb rectitud de consciència. D'un costat, el sindicat protector dels pistolers, que amenaçava..., d'altre costat un petit Sant Crist i una petita fórmula de jurament, que ja res no significaven, cap compromís moral ni religiós ja no eren, cap responsabilitat de consciència ja no implicaven — a la consciència morta i adormida. — Resultat d'aquell sistemàtic perjuri, menyspreu al *pueril* acte del jurament religiós, el triomf del crim i dels criminals, l'organització dels criminals en legió abassegadora, indestructible, mestressa del camp social, quasi mestressa de l'ordre polític, mestressa de vida i d'hisendes (atemptats i atracaments) i a punt a cada instant de conquerir el poder absolut i d'hissar la bandera sangonent als edificis públics.

Fer besar la bandera, ha estat l'exigència contínua dels revolucionaris, i tothom, tothom hi ha passat. Han besat la bandera els obrers, als quals es feia prendre carnet per força, donant per un costat guanys materials, reducció d'hores, augments de sous, però lligant-los estretament a la bandera negra i als negres programes i negres procediments que els havien de fer pagar terriblement cars aquells ficticis avantatges (2). Han besat la bandera els patrons, en signar bases i reglaments de treball i acords de comissions mixtes en unió amb les organitzacions revolucionàries, de doctrina àcrata i anticristiana i de programa destructor, donant d'aquesta manera a aquelles organitzacions tenebroses honor, belligerència, personalitat i categoria pública de representació exclusiva dels obrers. Han besat la bandera les autoritats de tots els temps, de tots els anys, de tots els règims, que hi pacten i que les consenten, els polítics que hi festegen, els escriptors i ateneistes que hi són amics... Han besat la bandera negra aquells sindicats que dient que combaten les organitzacions àcrates, escriuen i repeteixen i no se'n cansen que *respecten totes les idees i totes les doctrines*, ço que vol dir que acaten la doctrina negra, la doctrina i la bandera que l'home honrat jamai, ni per força, ni que ho pagui amb la vida, no pot besar ni saludar.

Senyor: ¿quan donareu força a algú per a no jurar-la, ni besar-la, ni acatar-la, la bandera dels vostres enemics?

(2) Ceftenars de vegades els mateixos sindicalistes han reconegut que els augments de salari no milloraven les condicions de vida de l'obrer, perquè implicaven augment del cost general de tots els productes, i nou encariment de la vida.

23 de gener Sant Ramon de Penyafort

Recordem als nostres amics devots del Sant l'ocasió d'ajudar-nos per a les despeses de la pròxima festa, que s'escaurà el dilluns, 23 de l'actual. Es tracta que revesteixi, almenys, la mateixa solemnitat de l'any passat, havent-se ja encomanat el sermó a un eminent orador sagrat, canonge de la Seu.

A més, es repartiran estampes amb l'efígie del Sant i una breu biografia. Han estat costejades per un devot.

Donatius rebuts fins a la data

De J. J. C. 1'00 Pts.

Déu Nostre Senyor i Sant Ramon de Penyafort beneixin i recompensin els donants.

Paciència dels cristians

PER J. BLASCO ROMA, Trad.

Lluny d'excitar sedicions i revoltes, no prengueren jamai part en les conspiracions que es formaren contra els emperadors, durant aquests tres segles, per molt malvats que fossin els governants, per molt cruels que fossin les persecucions.

Els cristians foren els únics que no buscaren desfer-se de Neró, Domicià, Caracalla, i de tants d'altres tirans.

Malgrat estar ja cansats de tantes injustícies i crueltats, no pensaren jamai a prendre una arma per a defensar-se, tot i essent en més gran nombre que cap de les nacions que feien guerra contra Roma. És més, encara: tants soldats cristians com hi havia en els exèrcits romans, mai no feren ús de les armes, sinó quan eren manats per llurs caps, i es veien legions senceres, com la de Sant Maurici, que és deixaven exterminar sense resistència, abans que faltar a allò que devien a Déu o al Cèsar. A penes si obrien la boca per a defensar-se de terribles calúmnies, que contra ells injustament queien. S'acontentaren, durant un segle, a sofrir com féu llur diví Mestre, que no responia als qui l'acusaven, i es lliurava sense resistència al qui injustament el condemnava. Les bones accions eren llur justificació. En el temps d'Adrià fou quan començaren a escriure algunes apologies, però tan respectuoses, i al mateix temps tan greus, que donava gust de veure com sortien de la pura veritat. Aqueixa paciència indestructible, fou la que féu sotmetre tots els poders a l'Evangeli.

L'exemple de Bèlgica

	Anys	
	1921	1931
Organització socialista . .	685.000	470.000 obrers
" cristiana . .	27.000	335.000 "

¿Per quina raó a Espanya no es podria aconseguir, treballant, el mateix resultat?

Carnet setmanal

La nova Constitució de Catalunya.—

D'acord amb l'Estatut de Catalunya aprovat per les Corts Constituents de la República, ha estat formulat el projecte de Constitució o Estatut interior de la nostra terra.

No cal dir que la nova Constitució hauria d'ésser cosa breu i ben dibuixada. Tots aquells factors referents a les grans orientacions polítiques i als drets de ciutadania, que acostumen a ésser l'eix d'obres legislatives semblants i que donen lloc a les grans i apassionades discussions, aquí no els hauríem de tenir, car per a tot això restem sotmesos a la Constitució general de la República. Per tant, l'Estatut de règim interior hauria hagut de limitar-se a l'estructuració dels diferents òrgans político-administratius de la nostra Autonomia, i gairebé prou. Així restaria plenament emplenada la funció d'aquest Estatut i així no es correria el perill de sortir-se dels límits de l'Estatut de relació entre la nostra autonomia i la Constitució general de l'Estat.

Però tractant-se d'un govern format per gent d'esquerra, que viu més que res d'esperit demagògic i de galeria i que obra constantment de cara a aquesta es podia esperar una semblant prudència o era de tèmper quelcom desorbitat com ara ha vingut?

Els grans principis de laïcisme en l'ensenyança, de solidaritat entre les classes socials, etc. ¿podrien ésser deixats de banda en un Estatut fet per gent esquerrana i eminentment demagògica? ¿Què haurien dit llavors aquells qui no compten amb altra arma política que aquesta?

I heus ací que ja tenim el projecte de Constitució interna, que ha estat presentat al Parlament de Catalunya i que no ha emocionat ningú. Sembla que tothom preveia el garbuix que ha vingut, tenint en compte la gent que havia d'estructurar-lo. I avui el projecte constitueix quelcom perfectament estrany a nosaltres, allunyat de tot esperit català i que ni tan sols té aquella sobrietat dels textos jurídics de la nostra terra en els quals es contenia simplement la regla de dret i no pas la fullaraca estantissa i sobreria d'aquest projecte.

Qui examini el projecte hi trobarà de seguida la preocupació de satisfer el públic a l'engròs amb la declaració d'uns quants principis gruixuts i buits de sentit, amb les orientacions sobrerres que la Generalitat no té mitjans ni facultats per a realitzar i amb la manca del sentit pràctic tan nostre, tan català.

Els autors d'aquest projecte han tingut a la vista la Constitució de la República espanyola, com els autors d'aquesta no van deixar mai de mirar el text de la doctrinària Constitució de Weimar. I per aquesta raó mai el text català no ens haurà de semblar nostre, sinó més aviat una mala còpia d'altres

textos legals, que han estat copiats — i això és el més trist — precisament en el moment de la seva decadència i del seu fracàs com a lleis constitucionals.

Si ens diguessin que uns quants ateneïstes de Madrid havien redactat aquesta dissortada obra legal, ho podríem creure perfectament. En canvi, el que se'ns fa difícil de creure és que aquest projecte hagi estat degut a la mà de juristes nostres que, si ho han fet així, ho han fet més aviat pressionats pel partit governant, que per la nostra tradició i la nostra rel catalana.

No és d'esperar que el Parlament ho modifiqui. El baix nivell de la majoria d'aquest Parlament poca cosa ens fa esperar de les discussions en el seu si. A més que intel·lectualment aquella majoria és petita, té un formidable aferrament al criteri feixístic del vot que no li permet de veure clares moltes coses que ho són. Per a ells la justícia ve representada per la voluntat de la majoria. I tothom sap com es va formar un dia aquesta majoria que, a tot estirar, pot representar la fracció més gran del poble català, però mai la seva majoria.

I així la Constitució doctrinària, farcida de pretensions i d'afirmacions buides de sentit, serà la nostra Constitució. Però no interpretarà mai el veritable esperit sobri i amic de la realitat de la nostra terra catalana, avui tan mal representada al Parlament.

Els Sindicats Únics davant la llei. — En els darrers successos de Barcelona es diu que del Sindicat Únic de l'Alimentació, situat en plena Rambla del Centre, junt a la Plaça del Teatre, es disparava ardidament contra la força pública. El Sindicat es constituï en fortí i costà algunes hores poder rendir-lo.

Al mateix temps, l'òrgan de la C. N. T., Solidaridad Obrera, estava, ja feia dies, excitant els ferroviaris per anar a la vaga general amb articles inflamats i carregats de veritat, sense que l'autoritat tingués res a oposar-hi.

Tots sabem quina és la tàctica de la gent dels Sindicats Únics; tàctica merament violenta, sempre al marge de la llei. L'acció directa i la violència constitueixen els seus lemes. I si són moltes les vagues que duren setmanes i setmanes, no a altra cosa que a la violència del Sindicat Únic es deuen. ¿Ens deixarà dir el contrari la ja endèmica vaga d'ebenistes de la nostra ciutat de Barcelona?

Això prova de manera ben eloqüent que la C. N. T. es troba sempre al marge de la llei. Violències, coaccions, explosius, excitacions a la rebellia, atacs a les autoritats, són el seu arsenal d'armes de tota mena. I ¿quina és la posició de les autoritats davant d'aquest desgavell?

Segurament que ara, després de la trista revolta del 8 de gener, els Sindicats Únics restaran clausurats. L'ordre governativa així ho disposarà — en-

Abans de fer les vostres INVERSIONS EN VALORS consulteu les seves garanties, característiques i perspectives

L. GOMIS
Corredor de Canvi i Borsa

Fontanella, 15 - Barcelona

SERVEI GRATUIT D'INFORMACIO SOBRE TOTA CLASSE DE VALORS

cara que potser no per a tots — i tindrem un moment de pau i de tranquil·litat. Però, ¿quant durarà aquesta clausura? Durarà el que tardin alguns elements polítics a convèncer les autoritats superiors que tot està pacificat i normalitzat, i no més. Els Sindicats es tornaran a obrir, la gent que els dirigeix seguirà coaccionant, emprant la violència, i les seves publicacions tornaran a constituir una metzina constant per a gran part dels nostres obrers.

I un bon dia, al cap de no massa temps, tornarà a explotar tot aquest material en un altra violència, forta i decidida, i serà novament dominada per les autoritats... fins al dia en què no pugui ésser-ho.

No sembla ben poc raonable tot això? Sobretot és menys raonable en un país com el nostre on les garanties constitucionals es troben ja fa un any suspeses per una llei d'excepció dita de Defensa de la República, que s'aplica a molta gent, però no pas a la gent dels Sindicats Unics.

¿És que hi ha algú que pugui creure que aquesta gent la consolida, la República? ¿És que algú pot pensar que aquesta agitació constant a què la C. N. T. sotmet el país es favorable per a donar consistència a algun règim polític o a algun sistema social? ¿No és aquesta una acció merament negativa i destructora?

Tinguem la seguretat que en cap país normalment constituït no es permet als sindicats sortir-se de la llei. I aquí, on els Sindicats Unics es troben sempre, constantment, fora de la llei, ningú no diu res i es tolera ço que, constantment, a la llarga, acaba en una acció de trontoll de la societat.

No és això, certament, el que es vol dir quan es parla de juridicitat dins el camp de la nova República; no es ben bé això.

L'actual és el camí que condueix al desastre, car el marc de la llei o ha d'ésser igual per a tots o en pateix la justícia. I els règims en què la justícia pateix no són pas els règims ideals ni que ofereixin garanties de cap mena.

Compte amb la burocràcia! — Tots sabem com a l'Ajuntament hi ha empleats de sobres, i com encara el dia 23 de setembre darrer se'n nomenaren cent i tants. També estem tots assabentats que a la Generalitat hi ha gent excessiva per a tota mena de serveis, car es diu que a títol d'haver estat guerrers a Prats de Molló són unes quantes dotzenes els que allí s'han soplujat... fins i tot no sabent de manera ben certa on cau Prats de Molló. (Si a Prats de Molló hi havia tants guerrers, com és que van perdre la batalla?, demanava un dia un cert polític esquerrà, però no de l'Esquerra).

Ni a una ni a altra casa saben què fer de tanta gent. Però encara el perill és més gran si es té en compte la gran aflluència de joves, homes i fins senyorettes i senyores que es preparen per examinar-se en l'Escola d'Administració pública o bé, el que és pitjor, que es preparen per a penetrar en la Generalitat per la seva porta falsa, que és l'Esquerra. Alcaldes de fora, secretaris interins d'Ajuntaments, que no tenen altre títol que el d'haver prestat serveis electorals al partit avui governant, van rondant diputats i Consellers per tal que els obrin la porta amb un sou més o menys modest i així entrar a xarrupar un xic del Pressupost.

Aquesta empleomania es quelcom estrany en la nostra terra; però té una explicació en un moment de crisi econòmica i de podrimener polític com l'ac-

tual. El que no tindria explicació, en canvi, seria que els elements dirigits donessin cabuda a tota aquesta gent que els volta i emutja, i fos Catalunya la condemnada a pagar gent que no serveix per al càrrec, gent que no té càrrec per a desempenjar, i gent que vol cobrar, i prou, com passa ara a l'Ajuntament.

¿Si que començàrem bé els fonaments de l'edifici de la nostra Autonomia, ja prou primis i mal fets per altres conceptes!

Butlletí d'ACCIÓ POPULAR

L'acte de benedicció i inauguració del nou estatge d'A. P. de Balaguer

Amb l'esplendor que suposàvem, se celebrà l'acte de benedicció i inauguració oficial del nou estatge d'A. P. de Balaguer, acte que ens posà novament davant d'un espectacle verament gran en significat i concurrència.

Una darrera d'altra, l'ACCIÓ POPULAR de Balaguer va assolint, sense defallences de cap mena, fites veritablement triomfals. Encara no fa un any que posava oficialment la seva primera pedra amb aquell miting famós, de memòria imborrable, perquè posà de manifest, d'una faiso esclatant, que la nostra ciutat, malgrat les males llengües dels qui la desconeixen, és la ciutat del Crist, la urbs històrica que sap fer vibrar talment com en l'avior el tall de ses espases, el psalitiri gloriós de la seva fe ancestral, commovent en vibracions unísones l'ubèrrim pla d'Urgell que s'hi uní d'una manera franca, rotunda, decidida, implacable. Era ahir que havia de deixar son primer local, per insuficiència, i és avui que l'estatge quatre vegades més gran que el que deixàrem, ens acusa ser petit per a encabir-hi el nombre de socis que comptem tot i els recels que hom sembla contra nostra entitat imposant-nos nous projectes per tal que amb folgança puguin desenrotllar-se les activitats que, grat sia Déu, animen com un rusc beneït la nostra casa.

Cada persona de les moltes a les quals fou impossible penetrar en el local literalment atapeït — i l'entrada era per rigorosa invitació, — ens produïa ensem que la recança de l'amic entusiasta defraudat, el goig de repetir-nos com els primers cristians: som d'ahir...

Hispano Olivetti M. 40

La màquina de qualitat SUPREMA a un preu RAONABLE
FABRICADA A BARCELONA
Guanyadora del Camplonat de Mecanografia de Barcelona

Via Laietana, 37 - Tel. 14734 - BARCELONA

Les nostres activitats

Sota aquest títol diu el nostre portavveu *Acció Comarcal*, de Tàrraga:

"No és per exhibicionisme, sinó per a cridar una vegada més l'atenció dels nostres llegidors, que volem relatar *grosso modo* les activitats que porta desenvolupades la nostra delegació d'ACCIÓ POPULAR. I voldríem — per això insistim — que tots els elements que haurien d'ésser amb nosaltres i que encara no hi són, posessin la seva atenció en l'obra que porta realitzada aquesta delegació, i que s'hi adherissin amb tota mena d'ajut moral i material.

L'obra que amb sacrifici, amb paciència i amb amor hem de realitzar, és una obra de conjunt, ha d'ésser l'obra de tots, i són encara molts els que haurien de formar a les nostres files, i no solament amb la inscripció de soci, cosa per altra banda massa senzilla, sinó que haurien de viure la nostra obra, pel que d'interès social representa. I no obstant, lamentem el dir-ho, són massa encara els que a penes han pres el més petit interès per a conèixer la nostra obra. A aquest fi van aquestes ratlles: a la difusió del coneixement de l'obra a què es consagra ACCIÓ POPULAR.

"Un any escàs de vida porta en la nostra ciutat ACCIÓ POPULAR. Aquest any ha estat prou dens en divulgació de l'esperit que l'informa, com són el famós míting que es donà al Teatre Ateneu, al gener d'enguany. Com després es succeïren, durant la primavera, les conferències a càrrec d'illustres conferenciants, els cursets de Sociologia i d'Apologètica, i altres manifestacions i ensenyaments culturals, com la fundació del periòdic *Acció Comarcal*.

"En l'ordre social: la creació de la Secció Obrera i la de la Caixa de Socors i Previsió que tan excel·lents resultats està donant entre l'estament obrer. Aquesta és l'obra en un curt any d'existència. Tasca fecundíssima, si atenem que no ha estat pas excepció per la nostra entitat la llei que tots els principis són difícils. És l'obra, doncs, que hem realitzat. ACCIÓ POPULAR entre totes les seves seccions, passa de 400 socis.

"I aquesta és la nostra *petita* tragèdia de la nostra delegació: La nostra delegació ha augmentat i augmenta principalment en la Secció Obrera, d'una manera que ha ultrapassat els càlculs més optimistes. Però es veu mancada d'un local apropiat que estigués amb relació a la força expansiva que porta dintre seu.

"Però, això, forma part de la tasca a realitzar, de la qual parlarem un altre dia."

BLANES

La nostra Mútua d'Atur Forçós. — La Mútua d'Atur Forçós que la Secció Obrera d'ACCIÓ POPULAR té organitzada al Centre Catòlic, està ja en vies d'actuar de ple i amb tota publicitat. Així que tingui aprovats oficialment els seus Reglaments — i creiem que serà dintre pocs dies — pensa organitzar

un acte públic d'afirmació mutualista i social dirigit preferentment a les classes obreres de la vila, per exposar el seu ideari i la seva actuació eminentment constructiva i redemptora.

Prou ja de sofismes revolucionaris i de cotitzacions tenebroses. El cristianisme social ve a rompre el doble jou que escanya al proletariat: l'explotació patronal i el despotisme dels anarquistes. Hem d'acabar amb les coaccions a les consciències i la sindicació forçada, que desdiuen d'un poble lliure, les organitzacions obreres cristianes no han d'ésser eixorques ni han de destinar llurs cabals a fer obra revolucionària i antieconòmica.

Hem d'ésser eminentment constructius bastint en els nostres organismes totes aquelles assegurances que poden donar a un assalariat els mitjans monetaris per a viure decentment.

No tinguem angúnies en avançar poc a poc en les nostres conquestes. Sobre això ens fem nostre un bell símil de Nuckerman: "Moscou, l'anarquia, passa rabent davant nostre al ritme de la màquina. El Cristianisme social que ens inspira camina majestuós al ritme de la natura, de la gràcia, com una eterna processó de Corpus. La mania del rècord s'ha apoderat de l'automòbil i cau esclafat en qualsevol lloc de la carretera. La processó et trobarà precisament perquè camina a poc a poc, germà."

Tinguem fe, companys, en la nostra obra. Ingresseu els que encara n'esteu enfora, a la Mútua pro Atur Forçós.

ACCIÓ POPULAR: Heus ací la institució única que està basada en uns fonaments incommovibles que són les encíclics dels Pontífexs Romans, i per tant, tots aquells qui entrin dins la seva organització benefactora, estan segurs d'estar en la veritat i en la justícia que tanta falta fan en les agrupacions de caràcter social que pretenen assolir la prosperitat del poble sens tenir, però, les doctrines infal·libles i salvadores de l'Església que aquella posseeix.

**JA SOU SUBSCRIPTORS
DE
CATALUNYA SOCIAL?**

FOMENT DE PIETAT

Duran i Bas, 11

Col·lecció Roselles

Aquesta simpàtica publicació seriada de FOMENT DE PIETAT respon al públic anhel, particularment dels infants i juvenalla, d'obres de fons amenós i de vistosa presentació.

S'han publicat fins ara els següents volums :

- Volum I *FAULES I MORALITATS*. Escrites per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev.—Il·lustrades amb 100 dibuixos d'En J. G. Junceda. 2.ª edició. Enquadernat en cartonet i coberta a dos colors, 1,50 ptes.
- Volum II *LA LLUM DE L'ESTABLIA*. Pastorets nous. Lletra del Dr. Marià Tubau.—Bonica coberta a colors, 1. pta.
- Volum III *FABIOLA*. Adaptació catalana de la popularíssima novel·la històrica del Card. Wiseman, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev.—Abundoses il·lustracions d'En J. G. Junceda. Enquadernació en cartonet i coberta de colors, 3,50 ptes.
- Volum IV *RONDALLES*, per Mn. Esteve Caseponce, Prev.—Sèrie I, Cinc rondalles catalanes bellament contades i il·lustrades amb dibuixos d'En J. G. Junceda. Enquadernat en cartonet i coberta de colors, 2,25 ptes.
- Volum V *RONDALLES*, per Mn. Esteve Caseponce, Prev.—Sèrie II, Altres cinc rondalles, amb igual presentació i preu que la primera sèrie.

A la mateixa **Col·lecció Roselles** pertanyen :

TRADICIONS RELIGIOSES DE CATALUNYA, per Agna de Valldaura.—Belles il·lustracions d'En Joan Junceda. Dos volums.

RONDALLES, contades per Mn. Jacint Verdaguer, Prev.—Dos volums.

RONDALLSE, contades per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev.—Dos volums.

Cada volum d'aquests consta de 32 pàgines i val 0,30 ptes.

BIBLIOTECA BALMES

Acaba de publicar-se

Anuari de l'Oficina Romànica

de Lingüística i Literatura

VOLUM IV

I N D E X

Francesc de B. Moll. — La flexió verbals en els dialectes catalans.

Francesc de B. Moll. — Suplement català al Diccionari romànic etimològic.

Alfons Par. — Acotacions lingüístiques i d'estil a clàssics menors catalans.

Joan Serra i Vilaró, Prev. — Persecució dels bandolers de Catalunya l'any 1616, Text i notes històriques.

Josep Calveras, S. I. — Notes lingüístiques.

Helmut Hatzfeld. — La expresión de lo "santo" en el lenguaje poético de los románticos portugueses y catalanes. B) Cataluña.

A remarcar les recensions i bibliografia amb 250 notes.

Publicació cada dia més acreditada en els centres científics

Preu: 27 pessetes.

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca d'Exercicis Espirituals

Han estat ja publicats el següents:

VOLUM I *Sant Ignasi de Loyola autor dels Exercicis Espirituals*, pel P. Ignasi Casanovas S. I. Aquest volum, de 424 planes, conté la vida de St. Ignasi del qual es dona un magnífic retrat espiritual.

VOLUM II *Text i versió dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola*, pel P. Josep Calveras S. I., volum de 200 planes amb el text original i versió catalana del llibre de Sant Ignasi.

VOLUM III *Introducció als Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Teoria i Preparació*, pel P. Ignasi Casanovas S. I. Consta de 332 planes, en les quals trobaran Directors i Exercitants, profitoses ensenyances per al bon èxit espiritual dels Exercicis.

VOLUM IV *Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Primera Setmana*, pel P. Ignasi Casanovas, S. I. Bell volum de 420 pàgines amb dos gravats explanant les meditacions i aplicacions de sentit sobre Principi i Fonament, els tres pecats propis i l'infern. Conté demés: Adicions, primeres regles de discreció d'esperit, notes sobre escrúpols i sugestions i apèndix.

Preu de cada volum: Rústega, 3 ptes.; enquadernat, 4,50 ptes.

Calendaris de FOMENT DE PIETAT 1933

Calendari del Sagrat Cor de Jesús. Aquest calendari que ha arribat al XVIII any de la seva publicació, conserva tota la vigoria i amenitat de sa naixença augmentada per l'experiència que sempre ha estat mare de la ciència. La part religiosa, el folklore, l'humorisme, la literatura, etc., hi són més que cap any ben representats.

Hi trobareu un santoral complet, notícies piadoses, els dies de dejuni i abstinència, tradicions populars bellament recontades, humorisme de bon to, vers i prosa dels nostres grans escriptors i l'aforisme diari.

Preu: 0,50 Ptes.

ALTRES CALENDARIS

	Pessetes
Calendari Bloc-Català. Santoral Català — Aforisme diari. — Curiositats. — Folklore. — Acudits. — Literatura. — Endevinalles.	0,50
Calendari Cristià de Catalunya. Complert santoral. — Festes de l'any cristià. — Abstinències de dejunis, etc.	0,40
Calendari de la Cuina. Indicació preciosa a dues tintes, de tots els dies d'abstinència i de dejuni de l'any en un sol full.	0,15
El mateix, muntat en cartró	0,50
Calendari "miniatura", tamany 3 1/2 x 5 cm., enquadernat en rústega	0,15
Relligat amb pell fantasia i cantells daurats	1,—
Agenda del Cristià (Calendari de butxaca) Conté: llibreta de notes per a tots els dies. — Calendari de festes, de dejunis i abstinències. — Dietari de caixa, per a entrades i sortides. — Devocionari pràctic de butxaca. — Cartera i targeter. — Memoràndum per a direccions i apuntacions. Relligat amb pegamoid.	1,50
Calendari Perpetu. L'any cristià. — Santoral de l'any. — Temps i festes mòbils. — Festes de precepte. — Dies d'abstinència i de dejuni. 32 planes amb coberta.	0,20
Calendari Litúrgic. Dietari del Missal Romà.	0,50
Calendari del Bon Mot, en fulls mensuals. Propi per a gran propaganda.	0,50
Targe pel calendari Bloc. Variat assortit a preus econòmics.	

FOMENT DE PIETAT, Duran i Bas, 11

Biblioteca Popular de Teatre Catòlic

Aquesta Biblioteca, amb intent de coadjuvar en la tasca dels centres catòlics, es proposa dignificar la nostra escena procurant que les obres tinguin el màxim prestigi literari, sense oblidar que han d'arribar al cor del poble, estimulant ensems els autors catòlics. — Publicarà continuament obres adients i celebrarà concursos anyals.

Fins ara ha publicat:

N.º 1. LA FÚRIA

Drama en tres actes, de *Francesc Bonaventura*, premiat al concurs de 1932.

N.º 2. LLAR MORENT

Drama en tres actes, de *Mn. Ramon Saborit, Prev.*

N.º 3. LING-FU

Comèdia de fi humorisme xinès i aire [modern, d'*En V. Coma i Solei*.

Cada una d'aquestes obres: 2,50 ptes. exemplar

COL·LEGIALS

El més extens assortit
en Impermeables,
Capes, Trinxeres,
Abrics cautxutats estampats

CASA ROSICH

CASA FUNDADA L'ANY 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Porta de l'Angel, 25

Joan BUSQUETS

MESTRE EBENISTA I TAPISSER
DECORADOR

**MOBLES I OBJECTES
D'ART I DE FANTASIA**

AGENCIAMENT D'INTERIORS
MODERNS I D'ESTIL

ESTUDI, TALLERS I EXPOSICIÓ:

PASSEIG DE GRÀCIA, 36

TELÈFON 16825

B A R C E L O N A

SUCURSALS

- N.º 1 ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Laureano Miró, 59 (encreuament de
les carreteres de Madrid i Cornellà)
- N.º 2 GARATGE I TALLERS DE
REPARACIÓ
Serpúlveda, 148 i 150 - Villarroel, 35
Floridablanca, 121 - Telèfon 31510
- N.º 3 SECCIÓ DE LUBRIFICANTS
Passatge de la Pau, 9 - Telèfon 13386
- N.º 4 MAGATZEMS
Carreró de Sant Antoni
- N.º 5 ARAGÓ, 188 i 190
xamfrà Muntaner - Telèfon 33254
- N.º 6 LLEIDA
Plaça Catalunya, 7 - Telèfon 390
- N.º 7 GIRONA
Gran Via de Jaume I - Telèfon 172
cantonada Plaça Marquès de Camps
- N.º 8 PALMA DE MALLORCA
Carrer de Sant Miquel, núm. 326 i
Avinguda de Comte Sallent, 29 bis

SERVICE STATION, S. A.

LA CASA MÉS IMPORTANT EN

GASOLINA, PETROLI, NEUMÀTICS, LUBRIFICANTS, ACCESSORIS
EINES, FERRETERIA I TOT QUANT PERTANY A L'AUTOMÒBIL
VENDA A L'ENGRÒS I DETALL

CASA CENTRAL:

Aragó, 270 - 272 i
Passeig de Gràcia, 45

Telèfon 11550
BARCELONA

ACADEMIA BAIXAS

Carrer Pi, 1, primer - BARCELONA

DIBUIX I PINTURA

Dibuixos artístics i indus-
trial. Classes per a les
escoles d'Arquitectura,
Enginyers, Aparelladors,
Peritatges i Belles Arts.

Local amb entrada independent per a senyoretes

Aigua Oxigenada "VOLCÁN"

Ha d'ocupar un lloc preferent en totes les cases
Calgudes, contusions, lesions, ferides. Antiséptic ideal. Higiene de la boca

Insisteix a de-
manar la marca

"VOLCAN"

De venda en to-
tes les Farmàcies
i centres d'espe-
cífics.

Agents: J. URIACH Y C.ª S. A. - Bruch, 49 - BARCELONA

